

LBRIS

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

*Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1
București, România*

*office@sionoeditura.com
www.sionoeditura.com*

Editor: Ana Russe
Corectura: Issabela Cotelin
Coperta: Radu Prodan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PRODAN, RADU

*Abis / Radu Prodan. - București : Siono Editura, 2024-
2 vol.*

ISBN 978-630-6509-44-7

Vol. 1. - 2024. - ISBN 978-630-6509-43-0

343.62

Radu Prodan

ABIS

SIONO
EDITURA
București, 2024

UNU

Când Miles a apărut în viața mea și a schimbat toate macazurile eram în redacție, înghesuit în spațiul delimitat de panourile alea tâmpite, zdrobindu-mă să termin articolul după care redactorul-șef urla de câteva zile, amenințându-mă cu toate relele pământului dacă nu îl are pe birou „în zece minute”, iar acum eram hotărât să-l dau gata cu orice preț. Mă săturasem de întrebările de tipul „totuși, cât îți mai ia articolul ăla?” puse inclusiv acasă, în timpul mesei, de același redactor-șef, o cucoană micuță de statură, nestăpânită uneori ca o bombă atomică, dar na, nevastă-mea.

Afurisit articol. Tot orașul știa că primarul e un nenorocit corupt până-n măduva oaselor, că merge la curve cu șeriful, că rășluiește bani din bugetul municipal și că are o secretară cu picioare până-n gât, a cărei profunzime intelectuală nu o depășea pe cea a unui disc de vinil pe 45 de turații, dar avea ea alte atuuri, mai importante. Acum, în sfârșit, îl prinsesem cu șoalda, pe niște deconturi de reparații la străzi pe care le umflase cu sfruntare, iar consilierii, în marea lor majoritate, turbau și pe bună dreptate. Voiam să dau articolului o încheiere care să-i provoace ticălosului fiori reci și să-i strice fiecare zi pentru următoarele șase luni, cel puțin.

Avea, însă, spate politic, era prieten la cataramă cu guvernatorul statului și se pregătea foarte serios să candideze pentru Congres la următoarele alegeri.

Cu toate dovezile prezentate de ziarul nostru, onorabilul primar ar trebui să se gândească nu la candidatura politică, ci la o demisie voluntară garnisită cu argumente din cele mai solide în vederea anchetei pentru fraudă și deturnare de fonduri care, cu siguranță, îi va ocupa următoarea perioadă. Din sursele noastre, la penitenciarul statal se servesc fasole și varză de trei ori pe săptămână, astfel încât îl sfătuim să înceapă de pe acum o adaptare graduală la meniul respectiv...

Capul ciufulit al Cynthiei, de la „Știri pe scurt”, se iți pe deasupra panoului. Am ridicat ochii.

– Nu, am spus.

Ea clipi ca o bufniță în spatele ochelarilor cu lentile groase.

– Nu, ce?

– Nu, orice. Am de terminat un articol.

Zâmbi sarcastic.

– Toată redacția o știe. Ești căutat.

Cine să mă caute, frate? Am privit-o întrebător.

– Habar n-am, ridică ea din umeri. Unul, cam zdrențaros. Cam nespălat. Și pute, strâmbă ea din nas.

– Adică șeriful? am întrebat.

– Ha, e bună asta, făcu ea. Pare un tip de pe străzi. Vagabond. Vrea să vorbească cu tine.

– Cu mine? De unde până unde?

Ea ridică din umeri din nou.

– Nu l-am întrebat.

Se răsuci și plecă, aruncându-mi peste umăr:

– L-am dus în sala de ședințe, dacă te interesează.

Am salvat articolul incomplet, cu un sentiment de vinovăție, apoi am luat-o la pas spre sala de ședințe. Karma, nu? Ia uite cum nu-l termin nici azi. Trecând prin fața biroului redactorului-șef, cu peretele lui din sticlă, am prins privirea Mariei care-mi spunea „ai încurcat-o”, așa că am băgat capul pe ușă.

– E un tip care vrea să vorbească cu mine.

Ea mă privi pe deasupra ochelarilor.

– Articolul?

– Azi. Promit. E aproape gata...

– Îți tai din salariu. Nu glumesc.

Am rânjit.

– Parcă voiai mobilă nouă în bucătărie sau mă-nșel?

– Ieși afară.

– Mobilăăă noouăăă..., am șoptit, în timp ce mă retrăgeam și închideam ușa, înainte ca pixul azvârlit să mă pocnească-n față.

Tipul care aștepta în sala de ședințe așezat pe un scaun, privind în gol, era așa cum spusese Cynthia: cam nespălat, cam zdrențaros și cam puțea. O barbă de cel puțin două săptămâni îi acoperea fața, dar asta puteam să înțeleg. Și eu aștept uneori zile-ntregi până să mă bărbieresc, spre exasperarea neveste-mii.

Era îmbrăcat într-un soi de raglan lung, cu poalele cam terfelite și gulerul slinos. În picioare avea bocanci vechi de armată, scâlțiați de parcă făcuseră două războaie mondiale. Un pulover vechi, odată, probabil, vișiniu și o pereche de blugi aproape albiți de vechime îi întregeau ținuta. Avea părul lung, zburlit și unghii tăiate, parcă, cu foarfeca de tuns gardul viu. O expresie de resemnare stoică îi marca figura uscățivă, luminată însă de ochii vioi. Părea să știe foarte bine ce vrea, doar că avusese ghinion. E plin de tipi din ăștia prin oraș. Când mă văzu intrând, ridică privirea.

– Ești Parker? mă întrebă.

– El, am răspuns, în timp ce-mi trăgeam un scaun.

– Ai ceva de mâncare?

– Cum ai trecut de pază?

Zâmbi.

– Asta-i problema ta, nu? Cum a ajuns unu' ca mine să-ți polueze mediul tău atât de curat.

Touché.

– Ți-am citit articolele, șefule, spuse. Îmi pari un tip cu care se poate sta de vorbă. Am o chestie, dar dacă te deranjez, plec.

Ca ziarist, m-am învățat să nu ignor niciodată o potențială sursă, chiar dacă locuiește într-o fundătură și se-nvește cu cartoane și, să mă ierte Dumnezeu, dar tipul ăsta chiar așa arăta. Pe de altă parte, ați fi surprinși să aflați cât de multe informații au vagabonzii, pe care lumea îi ignoră. Văd lucruri pe care noi, cei cu adresă stabilă și card bancar, nici nu le băgăm în seamă.

Am pus o bancnotă în automat.

– Ce preferi? l-am întrebat. Vită, pui, curcan...

Mă privi ca și cum l-aș fi înjurat de mamă.

– Prefer ceva de mâncare, îmi răspunse.

Am scos două sandwich-uri, unul cu vită, altul cu pui și i le-am dat. Începu să mănânce, încet, drămuindu-și fiecare îmbucătură, dar se vedea că e hămesit. l-am adus o cană mare cu cafea, pe care o primi recunoscător. Am luat și eu o gură din cafeaua mea, aprinzându-mi o țigară, așteptând. După ce termină de mâncat, râgâi discret, cu mâna la gură.

– Scuze, spuse. Mai ai unul?

l-am mai luat două. Le privi meditativ, apoi le îndesă în buzunarele raglanului jegos.

– Mulțumesc.

Îmi făcu cu ochiul.

– Astea-s pentru mâine.

Am privit, involuntar, ceasul. Era 3.45. Pentru mâine?

– O țigară de dat ai? întrebă.

Am scos pachetul și i l-am întins.

– Păstrează-l.

Luă o țigară, le privi pe cele rămase, parcă numărându-le, apoi îl îndesă în buzunar.

– Mulțumesc.

Era politicos, nimic de zis. Își aprinse țigara cu un chibrit scos de undeva de la piept, pe care-l scutură să se stingă, apoi îl puse în scrumieră. Trase un fum adânc, după care se lăsă pe spătarul scaunului, oftând ușor.

– Ce puțin ne trebuie să fim fericiți, mormăi, cu nasul în cana de cafea.

Bău încet, cu înghițituri mici. l-am lăsat, se

vedea că-i face plăcere. Își aprinse o nouă țigară de la chiștocul primei, pe care-l strivi în scrumieră. Tuși, apoi răsă încet.

– Asta-mi place la tine: nu presezi omu’.

– Parcă voiai să vorbim, i-am spus.

– Da, răspunse. Îți citesc articolele de câte ori pot și-mi place ce văd. Pari un tip în regulă.

– Așa o fi, am răspuns. Cum te cheamă, până una-alta?

Se gândi câteva momente.

– Miles.

Probabil era o minciună, dar n-am despicat firul în patru.

– OK, Miles, de ce m-ai căutat? Ai vreun pont?

Ce-au în comun polițiștii, detectivii și jurnaliștii? Sursele, în care o pondere însemnată o au vagabonzii, hoinarii, fetele de la colțul străzii, o întregă categorie socială invizibilă pentru omul obișnuit, ale cărui griji cotidiene par rizibile prin comparație. O mărire de salariu, o mașină nouă, pâine feliată sau ne-, amanta sau amantul, școala copiilor și așa mai departe. Cei ca Miles se limitau la două, fundamentale: mâncarea și adăpostul. Mă rog, fetele care-o fac pe bani au și alte vise, poate un tip bine, tâmpițel, cu parale și fără prejudecăți, care să le smulgă de pe stradă, un pește care să nu le bată sau doza zilnică, trasă pe nas ori injectată-n venă.

N-ați crede ce serviciu de informații eficient au zdrențăroșii ăștia. Merg peste tot, scuturând câte-o cană din tablă în care zornăie ceva mărunțiș. „Aveți vreun ban, domnu’? Nu? Dumnezeu să vă binecuvânteze...” și trec mai departe, cu priviri

goale și descurajate. Ochii lor văd însă totul și, dacă nu-s beți sau drogați, mulți pot să-ți spună precis câte femei cu poșetă roz au trecut pe lângă ei în ziua aia.

L-am privit pe omul meu. Mâna cu țigara îi atârna moale, sprijinită de picior. Un cilindru cenușiu de scrum se tot lungea la capătul țigării, încovoiindu-se ușor. Capul i se lăsase în jos.

– Miles, am spus.

Tresări, iar scrumul căzu pe mochetă.

– Scuză-mă, răspunse. N-am prea dormit azi noapte și, când ești cu burta plină, te cam ia somnu’ la căldură.

– Unde locuiești? l-am întrebat, prostește.

Mă privi ușor ironic.

– Păi, să vedem. Azi noapte aș fi locuit lângă podu’ Windshell, știi, pe maidanu’ ăla, da’ pe la două au făcut curcanii o razie și ne-au luat la goană. M-am rugat eu de câțiva să mă aresteze pentru vagabondaj, că mi-ar fi prins bine o noapte la căldură și-o zeamă fierbinte, da’ m-am ales cu câteva înjurături și-un baston pe cărcă, așa că m-am băgat într-un tomberon cu cartoane în spatele fabricii de hârtie. M-am tot fâțâit să adorm, da’ mă durea rău spatele, așa că...

Știam bine cum era cu raziile astea. Cele trei adăposturi din oraș erau insuficiente. Uneori era doar unul deschis. Vagabonzii se adunau, cu predilecție, în două locuri: fie pe maidanul Windshell, lângă podul cu același nume, fie la periferia opusă, pe Charlie’s Mesa, un teren viran al cărui statut era incert, iar primăria spunea că